

אבן אחת ממאה שערים

על הרב שלום נח ברזובסקי זצ"ל האדמו"ר מסלונים בעל המחבר של הספר "נתיבות שלום" תרע"א - תש"ס (מתוך העיתון במשפחה).

את ארץ ישראל אהב בכל ליבו ונפשו. מיום שעלה ארצה לא יצא ממנה אף פעם. תלמידים שלו מחו"ל זכו לשמוע תמיד דברי עידוד ודרבן לעליה ארצה ונטישת הגולה. תלמיד אחד שלו הגיע משוויץ, אחוז כולו התפעלות מיופי נוף הרים השויצי ותיאר בפניו שעה ארוכה את היופי הנשגב בבחינת פלאי הבריאה. הוא הפציר ברבי ויצא מגדרו בתחנונים שהרבי חייב לנסוע לשוויץ כדי לראות את הרי האלפים שאין כמוהם ליופי, **ענה לו הרבי "אבן אחת מאבני הקיר במאה - שערים חשובה בעיני יותר מכל שוויץ!"**

את הנסיעות לחו"ל למטרת נופש שלל בתכלית השלילה ואפילו השתטחות על קברי צדיקים בחו"ל לא הכשירה בעיניו את איסור היציאה מארץ ישראל. "אבל מדובר בקברי הקדושים הקדמונים" טענו בפניו, נענה ואמר "אכן, אבל כאן יש לנו את ארץ חמדה טובה ורחבה, איך אפשר לעזוב אותה!?"

פעם תיאר איך מראשית ילדותו היה חלומו הגדול לעלות לארץ ישראל ולחיות בה, אפילו אם יצטרך לאכול לחם יבש לשתות מים במשורה, ולישון בדחוב, העיקר לגור בארץ ישראל. קנאי גדול לארץ ישראל היה ולא ראה שום היתר לצאת לחו"ל כמעט בשום תנאי. "כל שנה נוספת שאני גר בארץ ישראל אני מתמלא באהבה גדולה עוד יותר לארץ", אמר.

באירוסיו של אחיו, רבי זאב ברזובסקי, שנערכו בפדנוביץ, הכריז הרבי בעל בית אברהם "החתונה תהיה בארץ ישראל", התפעלו כל הנוכחים, אמר רבי אברהם, "מה לכם משתוממים, לא רק הוא, אלא גם אחיו הצעיר ממנו, שלום נח, שניהם יגורו בארץ ישראל". מני אותו יום והלאה נתכנה הנער שלום נח "דער ארץ ישראל איר".

עם עלותו ארצה שרף באש מחברות רבות עם חידושי תורה שלו שחידש

בחוו"ל, "איני רוצה בתורת חוצה לארץ" הסביר לחבריו התמהים מה ראה על ככה, ודברים אלו מזכירים מה שאיתא בגמרא על רבי זירא שהתענה בעלותו לארץ ישראל כדי שישכח את תורת חוץ לארץ.

כמה שנים אחרי שעלה הורע מאד המצב הבטחוני בעת שהערבים החלו בפרעות המפורסמות נגד הישוב היהודי בארץ. אביו המודאג כתב לו אגרת בהולה וביקש ממנו לחזור בדחיפות לברנוביץ' הבטוחה. ענה לו הבן "נח לי למות בארץ ישראל מאשר לחיות בחוצה לארץ!" סופו של דבר, אילו חזר לברנוביץ' היה נהרג בידי הנאצים ימ"ש, ודווקא ארץ ישראל היא שהצילה את חייו. "אני משתכר מאהבת ארץ ישראל" העיד על עצמו לא אחת. שכור ולא מייך.

הדיבורים על החזרת שטחים מארץ ישראל לערבים החרידו אותו, "לתת אדמת קדש לערבים!! והרי זה כמו לוותר על נתח מן הלב!" ולא פעם סיפר את סיפורו הידוע של הרב מפוניבז' זצ"ל שתיאר איך העמידו הרשעים הגרמנים אמא יהודיה בפני הברירה האיומה לוותר על אחד משני בניה ולשלוח אותו לתאי הגזים. עמדה והתלבטה בין זה לזה ולא יכלה לוותר על אף אחד משניהם. "כך אנו צריכים להרגיש, כמו אותה אמא שלא יכולה לוותר על בן אהוב!"

את ירושלים אהב בכל ליבו ונפשו, תכופות היה אומר "ולירושלים עירך", איזה עיר נוספת זכתה להיקרא עירו של הקב"ה חוץ מירושלים? "כאשר דרכו רגליו על אדמת ירושלים בפעם הראשונה מיד ידעתי "פה אשב כי אינתיה", סיפר ברבות הימים.